

பொங்கும் தர்மம்

எங்கும் ஓங்குக

அன்னதானத்தின் சிறப்பு

பிக்ஷாம் தேவறி க்ருபாவலம்பனகர்
மதா அன்னபூர்ணேசுவர்

ஜெய ஜெய குருதேவா

ஜெய ஜெய குருநாதா

தெளிவு குருவின் திருமேனி காண்டல்
தெளிவு குருவின் திருநாமம் செப்பல்
தெளிவு குருவின் திருவார்த்தை கேட்டல்
தெளிவு குரு உரு சிந்தித்தல் தானே

- திருமூலர்

தொகுப்பு : ஞா. மாணிக்க வாசகன்

ஓம் ஸ்ரீ கோடி பாபா ஆலயம்

Managed By :

OM SHRI SAI GURU KODI CHARITABLE TRUST., (Regd.)
PLOT NO. 8, II STREET, LAKSHMI NAGAR, MADIPAKKAM,
CHENNAI - 600 091. Telephone : (044) 2258 3104

E-mail : shrikrishna@saigurukodi.org

www.saigurukodi.org

பசிப்பிணி

பசித்துயரைப் பிணி என்றனர், நம் முன்னோர்கள். பிணி என்றால் நோய், உடலை வருத்தும் துன்பம். ஆனால் பசி என்னும் நோயோ உயிரை வருத்துவது. எனவே தான் பசியைப் பிணி என்றும், பசித் துன்பத்தைப் போக்குபவர் களைப் பசிப்பிணி மருத்துவர் என்றும் செல்லி வைத்தனர்.

மானம், குலம், கல்வி, வண்மை, அறிவுடைமை, தானம், உயர்ச்சி, தாளாண்மை, இச்சை, தவம் முதலான பத்தும் பசிவந்திடப் பறந்து போகும் என்று பாடினார் அவ்வை மூதாட்டி.

“வறியோர்க்கு ஒன்று ஈவதே ஈகை” என்ற வள்ளுவரும் கூட “ஆற்றுவார் ஆற்றல் பசி ஆற்றல்” என்றார்.

“பசித்தவன் முன்பாக பகவத் கீதை பாராயணம் செய்வதால் எந்தப் பயனும் இல்லை” - என்றார் காந்தி அடிகள்.

“வயிறு காய்ந்து கிடப்பவனிடம் போய் மத உபதேசம் செய்வது வீண்” - என்றார் இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்.

“இந்திய நாட்டு மக்களை முதலில் பட்டியினில் இருந்து மீட்போம். மற்றவற்றைப் பிறகு பார்ப்போம்” என்றார் விவேகானந்தர்.

“உலக வாழ்வின் முதல் தேவை உணவு. பிறகு அறிவுக்கான கல்வி, அதன் பிறகே ஆன்மீக ஞானம். எனவே, சீடர்களே வீடு வீடாகச் சென்றாவது அன்ன தானத்துக்குப் பொருள் திரட்டிக் கொண்டு வாருங்கள். பசித்து வருபவர்களுக்கு வயிறு நிறையச் சோறு போட வேண்டும். இங்கே உணவு சமைக்க வடித்த கஞ்சி ஆறாகப்

பெருகிக், காங்கையில் கலந்து காங்கை நீரே வெண்மை யாவதைப் பார்த்தால் தான் என் மனம் குளிரும்” என்றார் விவேகானந்தர். நம் முன்னே பிறந்து, உயிர் எடுத்த உடலோடும், உள் ஒளியோடும், அரை நூற்றாண்டு காலத்துக்கும் மேல் உலவிய, அருள் ஞானத் தவயோகி, வடலூர் இராமலிங்க வள்ளலார்,

**“வாழய பயிரைக் கண்ட போதெல்லாம்
வாழனேன் பசியால் இளைத்தே
வீடுதோறிரந்தும் பசி ஆறாது அயர்ந்த
வெற்றரைக் கண்டுளம் பதைத்தேன்”**

என்று மனம் வருந்தினார். “அப்பா நான் வேண்டுகல் கேட்டு அருள் புரிதல் வேண்டும், ஆருயிர்கட்கெல்லாம் நான் அன்பு செயல் வேண்டும்.” என்று இறைவனிடம் வேண்டியனார். சீவகாருணியமே உயர்ந்த தவம் என்றார். உயிர்கள் கொண்டொழுக வேண்டிய கொள்கை இது என்பதால், இதற்குச் “சீவகாருணிய ஒழுக்கம்” என்று பெயரிட்ட வள்ளலார், சீவகாருணியம் என்பது உயிர்களிடம் கருணை காட்டுவது அன்பு செலுத்துவது மட்டுமே அல்ல, சீவன்களின் வயிற்றுப் பசி நெருப்பை அணைப்பதே சீவகாருணியம் என்றார். இதற்கு விளக்கமாக வள்ளலார் :

“சீவர்களுக்குப் பசி அதிகரித்த காலத்தில் அறிவு விளக்கமில்லாது மயங்குகிறது. அது மயங்கவே அறிவுக்கு அறிவாகிய கடவுள் விளக்கம் மறைந்து போகிறது. பசியாகிய நெருப்பு ஏழைகள் தேகத்தினுள் பற்றி எளிகின்ற போது, அதை ஆகாரத்தால் அவிக்கின்றதுதான் சீவகாருணியம். பசி என்ற விஷக்காற்று, ஏழைகளின் அறிவாகிய விளக்கை அவிக்கின்ற தருணத்தில், ஆகாரத்தால் அவ்விளக்கை அணையாமல் ஏற்றுகின்றதே சீவகாருணியம். பகல் பொழுது போய்விட்டது. பசியும்

வருத்துகிறது, பல இடங்களுக்குப் போய் வாய் திறந்து கேட்கவும் மனம் வெட்கப்படுகிறது - வலிக்கிறது. இவ்வுடம்பை ஏன் எடுத்தோம் - என்று வருந்துகிற மானிகளாகிய சீவர்களுக்கு ஆகாரம் கொடுத்து மானம் காப்பதே சீவகாருணியம்” - என்று அருளியிருக்கிறார். ஐம்பெருங்காப்பியங்களுள் ஒன்றான “மணிமேகலை”யில் சீத்தலைச் சாத்தனார், அமுதசுரபி கொண்டு

**“பாரகம் எங்கனும் பசிப்பீணி அறுக என
ஆதிரை இட்டனன் ஆருயிர் மருந்து”**

என்று பாடியதன் மூலம், உணவை உயிர்க்கு மருந்து என்று கூறியதோடு நில்லாது “உண்டி கொடுத்தோர் உயிர் கொடுத்தோரே” - என்றும் பாராட்டியுள்ளார். இந்த உயிர்க்கு மருந்தாகிய உணவை இல்லை என்று வருவோர் எல்லாருக்கும் இல்லை என்னாது வழங்க, சத்திய தருமச் சாலையில் உணவு சமைக்கும் அடுப்பு நெருப்பு அணையாதிருக்க வழிவகுத்ததுடன், உணவு வழங்குவதிலும் ஓர் உயரிய கொள்கையை உருவாக்கிய வள்ளலார்;

“பசி என்று வருகிறவர்கள், பசியால் வருந்துகிறவர்கள், எந்த தேசத்தினராயினும், எந்த சாதியினராயினும், எந்தக் கொள்கையினராயினும், அவர்களின் தேச ஒழுக்கம், சாதி ஒழுக்கம், சமய ஒழுக்கம், செய்கை ஒழுக்கம் முதலியவைகளைப் பேதித்து விசாரியாமல், எல்லாச் சீவன்களிடத்தும் கடவுள் ஒழுக்கம் பொதுவாய் விளங்குவதை அறிந்து அவர்கள் பசி போக்க வேண்டும்” என்று கட்டளை இட்டுள்ளார்.

பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே வாழ்ந்த தமிழ்ஞானத் தவயோகி திருமூலரும் சொன்னார், “ஆர்க்கும் இடுமின் அவர் இவர் எண்ணன்மின்” - என்று.

அதாவது பசி என்று யார் வந்து நின்றாலும், அவர்கள் பசியாற உணவளியுங்கள், இன்னார், இனியார், வேண்டியவர், வேண்டாதவர் என்று பேதம் பார்க்காதீர்கள் என்கிறது திருமந்திரம்.

இறைவன் பூசையைக் கூட எளிதாக்கி விட்டார் திருமூலர். இறைவனுக்குத் தேனும் பாலும் அபிஷேகம் செய்ய வேண்டாம். பொன்னும், மணியும் பூட்டி அலங்கரிக்க வேண்டாம். உள்ளன்போடு ஒரு பச்சிலை அதைச் சாத்தினாலே போதும். பரமன் மனம் குளிரும் என்கிறார். தான தருமங்கள் செய்ய நிறைய செல்வம் வேண்டும் என்று நினைக்க வேண்டாம், அன்பு மனம் இருந்தால் போதும்; பசுவுக்கு ஒரு பிடி புல், பசித்தவர்களுக்கு ஒரு வாய்ச் சோறு, பரிதவிப்பவர்களுக்கு ஒரு இன்சொல் - அன்புமொழி இது போதும் என்கிறார் திருமூலர்.

**“யாவர்க்கும் ஆம் இறைவற்கு ஒரு பச்சிலை
யாவர்க்கும் ஆம் பசுவுக்கொரு வாயுறை
யாவர்க்கும் ஆம் உண்ணும் போதொரு கைப்பிழ
யாவர்க்கும் ஆம் பிறர்க்கு இன்னுரை தானே”**

என்கிறது திருமந்திரப் பாடல்.

பொதுவாக இறையடியார்கள் பிறவியைத் துன்பம் என்றும், பாவச் சுமை என்றுமே நினைப்பார். பிறவா வரம் தாரும் பெம்மானே என்றே வேண்டுவார். ஆனால், திருமூலர் மட்டும் தான்,

**“உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊன் உடம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிறானார்க்கு வாய் கோபுர வாசல்
தெள்ளத் தெளிவார்க்கு சீவன் சீவலிங்கம்
கள்ளப் புலன் ஐந்தும் காளா மணிவிளக்கே”**

என்று பாடினார், அவரும் “நானும் கூட உடம்பை துன்பப்
பிறவி இழுக்கு என்றுதான் நினைத்தேன் ஆனால், அது
இறைவன் குடியிருக்கும் வீடு என்று தெரிந்து கொண்டபின்
அதைப் போற்றிக் காப்பாற்றுகிறேன்” என்றார்.

“உடம்பினை முன்னம் இழுக்கென்று இருந்தேன்
உடம்பினிக்குள்ளே உறு பொருள் கண்டேன்
உடம்புளே உத்தமன் கோயில் கொண்டான் என்று
உடம்பினை யான் இருந்து ஓம்புகின்றேனே”

என்னும் திருமந்திர வாக்கால்.

உடம்பினை ஓம்பிக்காக்க உணவு தேவை அல்லவா?
அந்த உணவின் பெருமையை, அன்னம்பாலிப்பின்
சிறப்பை, அறவோர்க்கு ஆயிரம் மனைகள் தானம்
அளிப்பதை விட, ஆயிரம் கோவில்கள் கட்டி குடமுழுக்குச்
செய்வதைவிட அடிவார்க்கு ஒரு வேளை சோறளிப்பதற்கு
மேலான செயல் வேறு இல்லை என்பதை :-

“அகரம் ஆயிரம் ஆரியர்க்கு ஈயில் என்
சீகரம் ஆயிரம் செய்து முடிக்கில் என்
பகரும் ஞானி பகல் ஊண் பலத்துக்கு
நிகரில்லை என்பது நிச்சயம் தானே”

என்ற திருமந்திர வாக்கால் தெளிவுபடுத்திய திருமூலர்,

“படமாடக் கோயில் பகவற்கு ஒன்று ஈயில்
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு அங்காகா
நடமாடக் கோயில் நம்பர்க்கு ஒன்று ஈயில்
படமாடக் கோயில் பகவற்கு அதாமே”

என்கிறார்.

அதாவது பட அமைப்புடைய மாடக் கோயில்
இறைவனுக்கு நிவேதனமாக ஒன்றைப் படைத்தால்,

அதனால் அவன் அடியவர்க்குப் பயன் இல்லை. ஆனால் அதையே அவன் அடியவர்களாகிய நடமாடும் கோவிலாக விளங்குபவர்களுக்குத் தந்து தவினால் அது அடியவர்களுக்கு மட்டும் படைத்ததாகாது. இறைவனுக்கும் அது போய்ச் சேரும். காரணம் “உயிர் இலங்கும் உடல் எல்லாம் ஈசன் கோயிலே” அல்லவா? எனவே நடமாடும் இறைவன் திருக்கோயில்களான அடியவர்கள் மனம் குளிரத் திருஅமுது படைப்போம். உண்டி கொடுப்போம் - உயிர் வளர்ப்போம். தானத்தில் சிறந்தது அன்னதானம்.

நமது சாஸ்தீரங்களில், வெவ்வேறு காலங்களுக்கு வெவ்வேறு சாதனைகள் தர்மங்களாக விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

தவம்	-	க்ருதயுகத்துக்கும்
ஞானம்	-	த்ரேதாயுகத்துக்கும்
யக்ஞம்	-	த்வாபரயுகத்துக்கும்
தானம்	-	கலியுகத்துக்கும்

சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கின்றது. தானங்கள் அனைவற்றிலும் அன்னதானமே சிறந்தது. மத்தியான நேரத்தில் நமக்கு உணவு கிடைக்காதபோது நாம் மிகவும் குழப்படைகிறோம். அதைப்போன்ற சூழ்நிலைகளில் மற்ற ஜீவராசிகளும் அங்ஙனமே உணர்கின்றன. இதையறிந்து எளியவர்களுக்கும், பசியடைந்தோர்களுக்கும், உணவளிப்பவரே மிகச் சிறந்த கொடையாளி அல்லது தர்மவான். உணவே பிரம்மம், உணவிலிருந்தே எல்லா உயிர்களும் பிறக்கின்றன. பிறந்த பின்னும், உணவாலேயே உயிர் வாழ்கின்றன. அழிந்த பின்னும் உணவின் உள்ளேதான் மீண்டும் உட்செல்லுகின்றன” என்கிறது தைத்தீர்ய உபநிஷதம்.

அரசாட்சி வேண்டாம் என்று துறவியாகிப் போன இளங்கோ அடிகள் கூட

“பசியும் இருக்கணும் பாங்குற நீங்குமின்
தெய்வம் தெளிமின் தெளிந்தோர் பேணுமின்”
என்கிறார்.

“காதற்ற ஊசியும் வாராது காண் கடை வழிக்கே”
என்று மலைபோன்ற செல்வத்தைத் துறந்து “உடை
கோவணம், வீடு நமக்குத் திருவாலங்காடு” என துறவியான
பட்டினத்தார் கூட “அன்ன விசாரம் அதுவே விசாரம்” என்று
சோற்றுக் கவலைபற்றிச் சொன்னதோடு மனதுக்கு
உபதேசமாகச் சொல்லுகிறார்”.

“ஒன்றென்றிரு தெய்வம் உன்டென்றிரு உயிர் செல்வமெல்லாம்
அன்றென்றிரு பசித்தோர் முகமும் நல்லறமும் நட்பும்
நன்றென்றிரு நகு நீங்காமலே நமக்கு இட்டபற
என்றென்றிரு மனமே உனக்கு உபதேசம் இதே”
என்று.

“அறஞ்செய விரும்பு” - என்று “ஆத்திசூடி” பாடிய தமிழ்
மூதாட்டி அவ்வையாரும் பசித் துன்பத்தை

“ஒருநாள் உணவை ஒழி என்றால் ஒழியாய்
இருநாளுக்கு ஏல் என்றால் ஏலாய் - ஒரு நாளும்
என்றோய் அறியாய் இரும்பைவர் என்வயிறே
உன்னோடு வாழ்தல் அரிது.”

- என்று பசியால் உயிர்கள் படும் வேதனையைப் படம்
பிடித்துக் காட்டி உள்ளார்.

அதாவது இந்த வயிறு இருக்கிறதே அது, ஒரு நாள்
இன்று சோறு இல்லை. பட்டினி கிட என்றால் கேட்காது. சரி,

இன்றைக்கு நிறைய சோறு கிடைக்கிறது, இரண்டு நாளைக்கும் சேர்த்துச் சாப்பிட்டுக் கொள் என்றாலும் கேட்காதாம் இப்படிப்பட்ட வயிற்றோடு எப்படி வாழ்வது? என்று பசித்துயரைப் பற்றிச் சொன்னதோடு நில்லாமல், பார்ப்பவர்களை எல்லாம் சேவித்துத் தெண்டனிட்டும், கடல் கடந்து சென்றும் தேவையில்லாத - தகுதி இல்லாத ஒருவரை வீணாகப் புகழ்ந்து பாடி வாழ்வதெல்லாம் எதற்காக? வயிற்றுப் பசிக்கொடுமை தாங்காது உயிர்வாழும் ஆசையில் ஒரு ஆழாக்கு அரிசிக்காகவே என்பதை,

**“சேவித்தும் சென்றிரந்தும் தெண்ணீர்க் கடல் கடந்தும்
பாவித்தும் பாராண்டும் பாட்டிசைத்தும் போஷிப்பம்
பாழின் உடம்பை வயிற்றின் கொடுமையால்
நாழி அரிசிக்கே நாம்”**

என்று பாடியதன் மூலம், பசிக்குணவு வேண்டி உயிர்குலம் எப்படியெல்லாம் துன்பப்படகிறது என்பதையும் விளக்கி உள்ளார்.

இல்லாதவர்க்கு இருப்பவர் ஒன்றைக் கொடுத்துதுவுவதே ஈகை என்று,

ஈத்துவத்தலின் மேன்மையைப் போற்றி வள்ளுவர்

“வரியவர்க்கு ஒன்றை ஈவதே ஈகை”

என்று சொன்னதோடு நில்லாமல்

**“அற்றார் அழிபசி தீர்த்தல் அஃது ஒருவன்
பெற்றான் பொருள் வைப்புழி”**

என்கிறார்.

அதாவது இல்லாதவர் பசித்துன்பத்தைப் போக்கச் செல்வத்தைச் செலவிடுவதுதான், செல்வம் பெற்ற பயனைச் சிறப்புடையதாக்கும் பணி என்கிறார். பெற்ற செல்வத்தைப் பயனுடையதாக்கும் இந்த பசிப்பிணி போக்கும் தருமத்தைச் செய்யாதவர்களுக்கே “காய்ச்சல்” “இருமல்” போன்ற நோய்கள் வரும் என்பதைத் திருமூலர்,

**“இருமலும் சோகையும் ஈனையும் வெப்பும்
தருமம் செய்யாதவர் தம்பாலதாகும்”**

என்கிறார்.

எனவே தருமம் செய்வது தானம் தருவது இவை, மேலான அறமாகும். அன்னதானம் மிகச் சிறந்த உன்னதமான தருமம் “அன்னதாதா ஸஹீபவ” என்பார்கள்.

கோதானம், பூதானம், சொர்ணதானம், சம்பத்தானம், வஸ்த்ர தானம் எனத் தானங்கள் பலவாக இருந்தாலும், மற்ற தானங்களைப் பெறுகிற எவரும், போதும் என்று சொல்வதில்லை. இன்னும் கிடைக்காதா என்ற ஏக்கப் பார்வையே அவர்களிடம் இருக்கும். ஆனால் வயிற்றுக்குச் சோறிடும் இந்த அன்னதானம் ஒன்றில் தான் வயிறு நிறைந்து விட்டால் வாய் திறந்து ‘போதும்’ என்ற சொல்லால் உணவு பெற்றவர்கள் மனம் பூரிப்பதைக் காணமுடியும்.

இன்றும் திருமடங்களில், இன்னும் சில அமைப்புகளில் அன்னத்தின் முன் அமர்ந்து வழிபாடு செய்த பிறகே அன்னம் பக்தர்களுக்குப் பரிமாறுவது பழக்கத்தில் உள்ளது. இதனை மகேஸ்வர பூஜை என்பார்கள். மகேஸ்வர பூஜை மகேஸ்வரனுக்கல்ல, மக்களுக்கு, அவர்கள் பசித்துன்பம் போக்கப் படைக்கப்படும் அன்னத்துக்கு.

யோகிகள், ஞானிகள், சித்தர்கள் எல்லாம் சித்தத்தை அடக்கியதால் சித்தி அடைந்தவர்கள், சித்தர்கள் ஆனவர்கள். அவர்களும் கூட தவம், யோகம், தியானம் போல அன்னம் பாலிப்பதை ஒரு தெய்வ வழிபாடாகவே சொல்லிச் சென்றிருக்கிறார்கள்.

சென்ற நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பாரதியாரும்

“வயிற்றுக்குச் சோறிட வேண்டும் இங்கு
வாழும் மனிதர்களுக் கெல்லாம்”

என்று பாடினார்.

வாழும் மனிதர்கள் வயிற்றுக்குச் சோறிடுவோம்,
வயிறார உண்டு பசி ஆறிய அவர்கள் அடையும்
பரவசத்தில் - மன மகிழ்ச்சியில் பரம்பொருளைத்
தரிசிப்போம்.

அன்ன தானத்தற்கு உதவ விரும்புவோர்
அறக்கட்டளையினை தொடர்பு கொள்ளவும் :

OM SHRI SAI GURU KODI CHARITABLE TRUST., (Regd.)

PLOT NO. 8, II STREET, LAKSHMI NAGAR,
MADIPAKKAM, CHENNAI - 600 091.

(நன்கொடைக்கு வருமான வரி விலக்கு உண்டு)
All Donations are exempted from Income Tax
(UNDER SEC 80 G OF IT)

யாவரும் நினைவில் கொள்க

கருடன் உருவம் கருதும் அளவில்
பருவிடம் தீர்ந்து பயம் கெடுமாபோல்
குருவின் உருவம் குறித்த அப்பொழுதே
தீர்மலம் தீர்ந்து சீவன் அவன் ஆமே

பரிசன வேதி பரிசீலித் தெல்லாம்
வரிசை தரும்பொன் வகையாகு மாபோல்
குரு பரிசீலித் குவலயம் எல்லாம்
தீர்மலம் தீர்ந்து சீவகதி ஆகுமே

மந்திரம் ஆவதும் மாமருந்து ஆவதும்
தந்திரம் ஆவதும் தானங்கள் ஆவதும்
சுந்திரம் ஆவதும் தூய்நெறி ஆவதும்
எந்தை பீரான்தன் ஓணைஅடி தானே

- திருமந்திரம்

